

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.77/2025/8.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2025. november 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2025. április 10. napján kihirdetett 17.B.69/2022/125. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a költségvetést károsító bűncselekmény megnevezése helyesen: felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntette.

I n d o k o l á s:

[1] A Tatabányai Törvényszék előtt folyamatban volt büntetőügyben két vádlott ellen folyt büntetőeljárás. A törvényszék ítélete Terhelt2 II. r. vádlottal szemben a törvényszék ítélete 2025. április 10. napján jogerőre emelkedett, ekként a felülbírálattal Terhelt1 I. r. vádlott érintett.

[2] A Tatabányai Törvényszék 2025. április 10. napján kihirdetett 17.B.69/2022/125. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r. vádlottat felbujtóként, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk.396. § (1) bekezdés a) pont (5) bekezdés a) pont] és felbujtóként folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk.345.§]

[3] Ezért halmazati büntetésül 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 250 napi tétel pénzbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000,-Ft-ban állapította meg. A vádlottal szemben 683.886.573,-Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el. Rendelkezett az így kiszabott összesen 500.000.-Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére az átváltoztatásról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r. vádlott irányának megjelölése nélkül, míg védője teljeskörűen jelentett be fellebbezést.

[5] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az ítélet részbeni megalapozatlanságát részbeni felderítetlenségre, iratellenességre és tényről tényre helytelen következtetésre hivatkozással sérelmezte. Kiemelte, hogy a tényállásban megállapítottak ellenére semmi nem támasztja alá Név1 és Terhelt1 I. r. vádlott közötti megállapodás tényét, vitatta, hogy II. r. vádlottat az I. r. rávette volna, hogy valótlan tartalmú bevallásokat nyújtson be; a tényállás hiányosságaként hozta fel, hogy az aktív magatartással okozott vagyoni hátrány tekintetében az ítélet a védenec, és a II. r. vádlottra vonatkozó elkövetési magatartás meghatározását is; sérelmezte, hogy a szakértői vélemény ellenére került megállapításra a levonásba helyezett költségekből eredő több, mint 380 millió forintnyi vagyoni hátrányt

okozó részcselekmény; utalt rá, hogy a nyomozó hatóság által elkövetett eljárási szabálytalanságok miatt, nem lehet kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, hogy pontosan ki a felelős a könyvelési anyag hiányáért; sérelmezte, hogy nem került a tényállásban megállapításra, kik azok a további személyek, aki vagy akik átvették tanú7-től az Kft1. bankszámláiról felvett pénzüsszegeket, így az sem állapítható meg, hogy Terhelt1 részére vagy rá tekintettel valaki más részére ezek az összegek valóban továbbadásra kerültek. tanú7 tanú szavahihetőségének vitatása körében sérelmezte az adóigazgatási eljárásban történt meghallgatása során tett nyilatkozat tárgyalás anyagává tételének és értékelésének elmaradását, érvelt tanú23 és tanú16 tanúk, valamint Terhelt2 II. r. vádlott vallomásainak hiteltelensége mellett. Sérelmezte, hogy a törvényszék nem vizsgálta annak lehetőségét, hogy a felelősség Terhelt1 I r. vádlottra terhelése mögött állhatott-e az a szándék, hogy a II. r. vádlott maga helyett mást kívánt felelőssé tenni a cég működtetése, valamint az okozott vagyoni hátrány és a cég számláiról felvett pénz miatt és hogy állhatott-e harmadik személy az Kft1., illetőleg Terhelt2 irányítása mögött. Részletesen elemezte e körben id. tanú5 vallomásait és annak összefüggéseit. Eljárásjogi kifogásként hozta fel, hogy id. tanú5 korábbival ellentétes tartalmú, I. r. vádlottat terhelő vallomásának késői, perbeszédeket megelőzően történő ismertetése jelentősen sérti a védekezéshez való jogot; azt, hogy bizonyos nyomozati iratok - így az eljárás felfüggesztéséről szóló iratok, a nyomozás ügyészi meghosszabbításait tartalmazó iratok, fényképről történő felismeréshez használt fényképmelléklet - csak a bírósági eljárás alatt kerültek az iratok közé. A nyomozási határidő utolsó meghosszabbításának jogszerűségét hiányolva vitatta az abban az időben fogatosított nyomozati cselekmények jogszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és védencc felmentését indítványozta.

[6] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.161/2025/1.I. szám alatti átiratában az I. r. vádlott és védője fellebbezését alaptalannak tartotta. Rámutatott, hogy a felülbírálat teljes körű. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta azzal, hogy a [15] bekezdésben a belföldi termékértékesítésből származó bevételek eltitkolt részének áfatartalma szakértől igazságügyi adó- és könyvszakértői véleménye 19. oldalán lévő megállapítása alapján 308.124.000 Ft. Kifejtette, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, melynek során bemutatta a bizonyítási eljárás során beszerezett bizonyítási eszközök tartalmát, rámutatott az ellentétes bizonyítékokra, azokat ütköztette, elemezte és meggyőzően, logikai hiba nélkül értékelte azon bizonyítási eszközök tartalmát, melyekre ítéleti tényállását alapította. Álláspontja szerint a tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont le az I. r. vádlott bűnösségére, a terhére rótt bűncselekmények jogi minősítését is törvényesnek tartotta. A súlyosító körülmények közül mellőzendőnek találta a halmazatot, tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott terhére két bűncselekmény lett róva. Álláspontja szerint a törvényszék az I. r. vádlottal szemben méltányos büntetéseket és mellékbüntetést szabott ki, melyek enyhítése nem indokolt. Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta azzal, hogy pontosítandónak találta az ítélet rendelkező részében feltüntetett költségvetést károsító bűncselekmény megnevezését, mely helyesen: felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntette (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont). Az elsőfokú bíróság ítéletének - az ítélet rendelkező része és a tényállás fentiek szerinti pontosítását követő - helybenhagyását indítványozta.

[7] A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott védője fenntartotta felmentésre irányuló fellebbezését és a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakkal egyezően adta elő eljárási

kifogásait, és a személyi bizonyítékok elsőfokú bíróság által tett értékelésével kapcsolatban kifejtett aggályait.

[8] A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen fenntartotta az átiratban írtakat és a védői fellebbezés indokolására reagálva rámutatott, hogy a törvényszék eljárási szabálytalanságoktól mentesen folytatta le az eljárást. Utalt rá, hogy megalapozatlansági okra a védelem nem hivatkozhat, mert a tényállás konkrét hiányosságára történő védői hivatkozás megalapozatlan, a tényállás nem iratellenes, mert az megfeleltethető az iratok tartalmának, tényről tényre történő helytelen következtetés nem történt, mert a tényállás alapját a személyi bizonyítékok és az igazságügyi könyvszakértői vélemény mérlegelése alapján történt, melyben logikai hiba nem volt. Rámutatott arra, hogy a II r. vádlott nyomozati vallomásai - a védői hivatkozással ellentétben - miért használhatóak fel az eljárásban és bemutatta miként alkotnak zárt logikai láncot a feltárt bizonyítékok. Álláspontja szerint a védelem a bizonyítékok eredményre nem vezető újraértékelését célozta. Kifejtette a büntetés enyhítés lehetőségével szembeni érveit is. Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[9] A védő viszonzásában rámutatott, hogy tanú23, tanú22 és tanú16 kihallgatásukkor már nem voltak alkalmazottai a Kft2-nek, ezért vitatható az az elsőbírói álláspont, hogy erre tekintettel nem fogadta el a vallomásukat a bíróság, sérelmezte, hogy nem került tisztázásra, hogy milyen elkövetési magatartással követte el védelem a fiktív számlák alapján történő áfa levonásba helyezéssel megvalósított részcsелеkményt, nem került feltárássra ki és kinek a befolyásolására készítette a valótlan tartalmú bevallást, kinek a személyén keresztül befolyásolta védelem az Kft1. működését.

[10] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezésekre tekintettel a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésre figyelemmel teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

[11] A felülbírálat során az ítéltábla vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, valamint a bűnösség kimondására, a bűncselekmények minősítésére, büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseket, továbbá a járulékos kérdésekben hozott döntések törvényességét is, tekintet nélkül arra, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

[12] Az eljárása során a törvényszék abszolút eljárási szabálysértés nem követett el, olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadályba lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, az ítéltábla a törvényszék eljárásában ugyancsak nem észlelt.

[13] A törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, a vádbeli cselekmények kapcsán törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le, melynek során kihallgatta a vádlottakat, tanúbizonyítást folytatott le, ismertette az igazságügyi könyvszakértői véleményt és a Név2 Banknál vezetett bankszámla adatait, ismertette továbbá az egyéb okirati bizonyítékokat is. Ekként a törvényszék valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett, a

vádlottak és a védelem a bizonyítás anyagát megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejezhették, védekezésüket előterjeszthették. A törvényszék a tisztességes eljárás feltételeit biztosította, a vádlottak és védők szabadon élhettek kérdezési, észrevételezési, indítványtételi jogukkal. A törvényszék betartotta a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat is.

[14] A törvényszék ítéletében a rendelkezésre álló bizonyítékokat iratszerűen mutatta be, egyenként és összességében is megvizsgálta, a bemutatással együtt folyamatosan összevetette egyéb bizonyítékokkal, részletesen elemezte és azonos szempontok szerint értékelte azokat.

[15] A törvényszék a bizonyítékértékelő tevékenysége eredményeképpen helyesen jutott arra a következtetésre, hogy tanú7 tanú utolsó, id. tanú5 tanú utolsó, valamint a II. r. vádlott vallomása fogadható el a tényállás megállapításának alapjául a rendelkezésre álló igazságügyi könyvszakértői vélemény és okirati bizonyítékok mellett.

[16] A levont következtetései, ténymegállapításai a másodfokú bíróság megítélése szerint összhangban állnak a bemutatott bizonyítékok azon részével, melyeket az ítéltábla a fent leírtakra tekintettel figyelembe vehetőnek talált, amellett, hogy az elsőfokú bíróság részletes és alapos indokát adta annak is, hogy a tényállást milyen logikai érvek mentén építette fel. Ezt az értékelő, elemző tevékenységet az elsőfokú bíróság átláthatóan és követhetően elvégezte, indokolási kötelezettségének is kellő részletességgel eleget tett.

[17] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okkal építette az ítéleti tényállást a ténybeli beismerésben lévő II. r. vádlott vallomására, tanú7 és id. tanú5 utolsó vallomására, az igazságügyi könyvszakértői véleményre, az egyéb okirati bizonyítékokra, valamint az egyéb, tárgyalás anyagává tett okirati bizonyítékokra. Okszerűen vetette el fenti személyek minden korábbi, az I. r. vádlott tagadását erősítő nyilatkozatait. A bizonyítékok olyan zárt kört alkotnak amelyek megbontása nem lehetséges. Ekként ezen egymást kiegészítő és megerősítő személyi és tárgyi bizonyítékok értékelését, elemzését követően az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a lefolytatott bizonyítás és az annak eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás túlnyomórészt megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható, az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra.

[18] A védelem számtalan kifogást terjesztett elő, önmagában kiemelve egy-egy részletet a bizonyíték értékeléssel kapcsolatban, de összességben nézve hibát, ellentmondást nem tárt fel. Ezek a kifogások sem az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárásának törvényességével sem a bizonyítékértékelő tevékenységével kapcsolatban komoly kétségeket nem támasztottak és nem merült fel olyan adat sem, ami alapján más következtetésre lehetett volna jutni a tényállás megállapítása során, mint amelyre az elsőfokú bíróság is jutott.

[19] A másodfokú bíróság a felülbírálat során az elsőfokú bírósági eljárás törvényességét vizsgálja, így az abszolút eljárási szabálysértéseket, illetve az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó eljárási szabályszegéseket, amely másodfokon akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné. Ilyen szabálysértéseket az ítéltábla – mint ahogy azt a fenti [12] bekezdésben leírta - a törvényszék eljárásában

ugyancsak nem észlelt. A bíróságnak a nyomozás során beszerzett bizonyítékok beszerzésének törvényességét kell vizsgálnia, a törvény rendelkezéseivel ellentétes módon beszerzett bizonyítékot - ha a szabálysértés nem orvosolható - akkor a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni, ha orvosolható, akkor a bizonyítás bíróság általi felvételekor ezt orvosolni kell.

[20] A védelem sérelmezte, hogy a bíróság nem ismertette és nem is vonta értékelési körébe tanú7 adóigazgatási eljárásban tett nyilatkozatát, majd később arra hivatkozik, hogy a 2016. október 15. napján a büntetőeljárásban történő tanúkihallgatása alkalmával a korábban tett adóigazgatási eljárási nyilatkozatával teljesen egyezően miről számolt be. A törvényszék értékelte az utóbbi tanúvallomás során tanú7 tanú által elmondottakat és egybevetette tanú7 későbbi, a törvényszék által megindokolt módon a tényállás alapjául elfogadott vallomásával. Ekként nem megalapozott a védelemnek a bizonyíték tárgyalás anyagává tételének és értékelésének elmaradására történő hivatkozása.

[21] Az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a II. r. vádlott kihallgatását követően valamennyi nyomozás során tett vallomását ismertette, ezeket a vádlott fenntartotta, a kihallgatása után a II. r. vádlott az I. r. vádlott védőjének és a vád kérdéseire is tett nyilatkozatot. Mindezek alapján a II. r. vádlott vallomásai - ahogy erre a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott - bizonyítékként felhasználhatóak voltak.

[22] A védelem több nyomozás során keletkezett irattal - így az eljárás felfüggesztéséről, a nyomozási határidő hosszabbításról szóló határozatokkal - kapcsolatos hivatkozása, mely szerint azt a védelem az irat keletkezéséhez képest későbbi időpontban, csak a bírósági eljárásban látta csak, kívül esik a bíróság eljárási törvényben rögzített vizsgálati körén, tekintettel arra, hogy ezek a körülmények sem a vád törvényességét, sem az vádlottak terhére rótt magatartások érdemi megítélését nem befolyásolták.

[23] Az eljárás során beszerzett személyi bizonyítékok közül a II. r. vádlott által önmagára és I.r. vádlottra is terhelő vallomása, tanú7 és id. tanú5 tanúk I. r. vádlottat terhelő vallomása, valamint tanú22 és tanú23 vallomásait cáfoló elsőfokú bíróság által felhívott objektív adatok abba az irányba mutattak, hogy Terhelt1 I. r. vádlott volt az, aki irányította az Kft1. gazdálkodását. Ahogy erre a fellebbviteli főügyészség képviselője is felhívta a figyelmet, Terhelt1 I. r. vádlott irányító szerepének megállapíthatóságát erősíti egyrészt az a körülmény, hogy tanú7 tanú nyilatkozata szerint az ügyletekben szerepet vállaló tanú16 hivatkozott neki arra, hogy „majd megbeszéli Terhelt1-el”, további a beszállítók és a vevők egy része nem mással, mint Terhelt1 I. r. vádlott édesanyjával tartották a kapcsolatot.

[24] Az igazságügyi könyvszakértői vélemény tartalmazta az eltitkolt és a jogosulatlanul levonásba helyezett Áfa összegét is, ekként a szakértői vélemény az I. r. vádlottra nézve tett terhelő vallomásokkal és objektív okirati bizonyítékokkal együtt olyan zárt bizonyítékláncot alkottak melyek újraértékelését célzó védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[25] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján annyiban pontosította, hogy:

- a tényállásban a [15] bekezdésben a belföldi termékértékesítésből származó bevételek eltitkolt részének áfa tartalma szakértői igazságügyi könyvszakértői véleménye 19. oldalán lévő megállapítása alapján 308.124.000,-Ft;
- a [15] és [24] tényállási pontban írt adatok egybe tartozóak, így állapítható meg - a szakértő által is kimutatott összeggel egyezően - az összesen 683.886.573,-Ft költségvetést károsító vagyoni hátrány.

[26] Ezekkel a kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt, eltérő tényállás megállapítására, és a felmentés érdekében fellebbező I. r. vádlott felmentésére kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárás törvénye szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[27] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes azzal, hogy a költségvetést károsító bűncselekmény megnevezése helyesen: felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntette.

[28] Az ítélet jogi indokolása is teljes körű és helyes.

[29] A törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket teljeskörűen feltárta, a súlyosító körülmények köréből az ítéltábla mellőzte a halmazatot, tekintettel arra, hogy A bűnhalmazatnak a büntetési tételkeret felső határát emelő hatása van [Btk. 81. § (3) bekezdés], ezért súlyosító körülményként - kétszeres értékelés tilalma miatt - nem értékelhető (56. BK vélemény III/6.)

[30] A bíróságnak a törvényben meghatározott keretek között - figyelemmel a büntetési tételkeret irányadó középértékére is - olyan büntetést kell kiszabnia, mely szem előtt tartja a büntetés célját, figyelemmel kell lennie a fokozatosság, és kellő egyéniesítés követelményeire, valamint a társadalomra veszélyesség fokára mind a cselekmény, mind az elkövető tekintetében, az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekre és igazodnia kell a cselekmény konkrét tárgyi súlyához.

[31] Terhelt I. r. vádlott terhére rótt legsúlyosabb bűncselekményt 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel, az enyhébb súlyút egy évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény.

[32] A Btk. 81. § (2) bekezdés szerint a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési nemek, illetve büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni, a (3) bekezdés szerint úgy, hogy ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát. A fentiek alapján a kiszabható büntetés maximális tartama 11 év szabadságvesztés, ekként az irányadó középérték 8 év.

[33] Az ítéltábla álláspontja szerint Terheltl I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmények konkrét tárgyi súlya, a vádlott társadalomra veszélyessége és a súlyosító és enyhítő körülmények súlya és aránya miatt az elsőfokú bíróság által a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés büntetés nem eltúlzottan súlyos, annak további enyhítése sem volt indokolt. Az elsőfokú bíróság által kiszabott 4 év tartamú szabadságvesztés a törvényes keretek között megállapított tartamú mellékbüntetéssel együtt megfelelően biztosítja a büntetési célokat és figyelemmel van a büntetéskiszabási elvekre, az arányos, szükséges és egyben elégséges joghátrány, mely megfelel a cselekmények konkrét tárgyi súlyának és megfelel a büntetéskiszabási gyakorlatnak is.

[34] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek.

[35] Mindezek alapján a Győri Ítéltábla a Tatabányai Törvényszék 2025. április 10. napján kihirdetett 17.B.69/2022/125. számú ítéletét Terheltl I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 605. § (1) bekezdése alapján azzal hagyta helyben, hogy megállapította, hogy a költségvetést károsító bűncselekmény megnevezése helyesen: felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntette.

Győr, 2025. november 25.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.	Szalai dr. Joánovits Krisztina s.k.	Dr. Élő András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2025. április 10. napján kihirdetett 17.B.69/2022/125. számú ítélete Terheltl I. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. november 25.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke